

Luku 3. * Gideon Tuijotan kattoa, joka tuijottaa takaisin hämärässä huoneessa. Minun pitäisi nukkua, mutten saa unta vaikka olen väsynyt. Tämä väsymys.. Sekin on vain väliaikasta. Minä piristyn kunhan saan eläimen verta. Menisin hakemaan sitä, mutta jokin tunne estää minua poistumasta tästä huoneesta. Tunne, josta en saa selkoa. Miksi tunnen näin? Olen Cyrilin asunnossa ja tämä on periaatteessa minulle kuin toinen koti. Minä saan liikkua täällä miten haluan, mutta miksen tee niin? Mahtaako se johtua ruumiistani..? Onko se niin rasittunut muutoksesta, ettei jaksa kävellä pitkiä matkoja. Ehkä. Mutta en tunne kipua tai väsymystä raajoissani.. Mitä tämä on? Olen jumittunut vähän päälle 20 vuoden ikäiseksi, vaikka olenkin iältäni ties kuinka vanha.. En jaksa edes laskea. Hitto, olen tämän alueen vanhin. Ulkonäöltään sentään Rodrico-herra näyttää vanhimmalta, vaikka onkin jumittunut samaan ikään kuin minäkin- mutta niinhän me kaikki. Olen iloinen, ettei pitkä ikäni ole muuttanut hiusteni väriä. Näyttäisin todella vanhalta.. Harmahtavat hiukset sopivat kieltämättä Rodrico-herralle. Hän nuorekkaan näköinen vanhus. Toisaalta kun miettii, vaikka olenki nuori näöltä, en iältäni.. Se voi vaikuttaa paranemiskykyyni.. Hitto, taidan olla tullut vanhaksi.. Kohoan istumaan sängyn reunalle ja katson oven suuntaan. Se ei ole kaukana. Minä haluan verta. Nyt. Yllättäen korviini kantautuu huoneen ulkopuolella kävelevät hennot ja suloiset askeleet, jotka yllättäen pysähtyvät oveni kohdalla ja saatan tuntea kuinka utelias, mutta hämillään oleva katse katsoo suuntaani. Kuluu sekunteja, minuutteja, eivätkä askeleet jatka matkaa. Vedän syvää henkeä ja saatan haistaa tuon tutun suloisen ja nuorekkaan tuoksun. Siinä on ripaus vaniljaa. Päädyn lopulta siihen, kun ei neiti osaa mennä itse avaamaan ovea, niin minäpä avaan sen ja kysyn asiaa. Nousen ja astelen ovelle, mutta yllättäen juuri kun olen koskemassa oven nuppiin, jalkani menevät tunnottomaksi ja romahdan välittömästi puiselle lattialle. Hiljaa kiroten kohoan istumaan ovea vasten. Hitto soikoon. Kuulen hämmentyneen äänähdyksen ja pian tunnen oven nykivän selkääni vasten. "Öh.. Mikä tässä edessä on..?" tytön ääni ihmettelee. "Minä", vastaan, mutta ääneni onkin käheä kuin flunssaisen. Hitto. "Oh.. Oletteko kunnossa..?" tyttö kysyy varovaisesti. Olen hiljaa. Olen ja en. Mitä nyt siitä päätellä. "Tuota.. Voin tuoda jotain.. Varmaan mikä helpottaa oloanne.. Minä tuon lasillisen verta. Odota siinä", tyttö sanoo ja pian tämä askeleet kaikkonevat. Minä minne tästä muka karkaisin ja näillä jaloilla..? En pitkälle. Kas, oma-aloitteinen tyttö. Ei Marcia tyhmää tyttöä ole saanut. Paitsi, noh, mitä odottaa tältä.. Poikakin oli samanlainen kuin äitinsä. Marcia oli kyllä varsinainen taituri, joka oppi kaikki nopeasti ja osasi lukea meitä kuin avointa kirjaa. Hän oli myös hyvä puhumaan ja sai aikanaan minutkin puhuttua ympäri, vaikka olikin jo oppinut tarvittavia taitoja. Ei, hän halusi kehittyä lisää.. Muisteluni katkeaa siihen kun ovi takanani nytkähtää. "Tuota.. Toin veren", tytön ääni sanoo. Siirryn eteenpäin käsilläni, jotta tyttö pääsee huoneeseen. Silmäilen tyttöä kun tämä ojentaa lasin minulle ja yllätyksekseni hän istuu jalat ristissä eteeni, eikä jää pystyyn, ja alkaa katsella huonetta. Katson tyttöä hämilläni hetken, mutta se jää siihen, kun sisukaluni huutavat verta. Kulautan lasin tyhjäksi välittömästi. Lasken lasin viereeni ja tunnen kuinka veri antaa minulle voimaa ja tunto palaa jalkoihini. Yllätän itsenikin sillä, että jään istumaan ja katson tyttöön. Kieltämättä.. Hän muistuttaa paljon äitiään. Hiukset aaltoilevat hennosti tytön olkapäillä ja kasvot olivat nuoret, lempeät ja eloiset. "Muistutat äitiäsi", sanon ja olen tyytyväinen ääneeni kun se on taas normaali. Tyttö katsoo minuun hämmentyneenä. "Tunnetko.. äitini..?" Nyökkään. "Kyllä. Hän oli oppilaani ja sen jälkeen ystäväni." Tyttö suo minulle lempeän hymy. "Mukava kuulla. Uskon, että olette lempeä mies." Mielenkiintoni herää. "Lempeä? Mistä niin päättelet?" "Te pelastitte minut ja kaiken lisäksi toitte minut tänne. Olette myös ollut äitini ystävä, joten se jo kertoo paljon. Äitini kertoi, että päästi vain lempeitä ja kiltejä meidänlaisiamme lähelleen." "Niin, tuo on totta. Hän oli tarkka ystävistään." Tyttö vilkaisee

jalkojani. "Pettivätkö jalkasi...? Siis jos saan kysyä..? Anteeksi.." "Cyril ei liioitellut sinun kohdalla", sanon ja tyttö katsoo minua hämillään. "Mitä? Mitä hän minusta on juorunut?" tyttö ihmettelee ristien kätensä. "Kuten, hän sanoi, olet todella utelias", vastaan. "Tai no hän pikemminkin varoitti minua." "Olenko muka niin vaarallinen? Luulisi, ettette ottaisi nokkiinne helposti. Olettehan te elämää nähnyt jo monen edestä.." "Hm, kohteliaasti sanottu, mutta miksi oletat niin?" tiedustelen. "Noh, Cyril loi teistä sellaisen kuvan. Olette harkitseva ja pohdittu paljon", tyttö vastaa. "Se pitää paikkansa", sanon nyökäten. "Muuten miksi seisoi oveni takana?" Yllättäen tytön poskille nousee punaa. "Tuota.. Pakko sanoa, että... en tiedä.." "Hm?" ihmettelen, koska tytöllä on lisää sanottavaa. "Noh.. Minulle tuli vain erikoinen tunne oven kohdalla.. Olin menossa huoneeseeni, mutta sitten tuli se omituinen tarve.. Halusin vain katsoa, edes vilkaista, tähän huoneeseen.." Nyökkään, mutta pysyn hiljaa. Omituista. Mitä tuollainen mahtaa olla..? Samassa ovi käy. "Kas, kas.. Sitä ollaan hereillä ja ahdistelemassa välittömästi Noelaa.." Katson solakkaan mieheen, joka astuu huoneeseen. "Hei! Vähän kunnioitusta! Me vain keskustelimme!" Noela huudahtaa yllättäen ja vilkaisen tätä. "Vou..! Okei, anteeksi vain, nuori neiti. Rauhoitu", Jay sanoo ja osoittaa olansa ylitse. "Häivy." Tyttö on avaamassa suutaan, mutta se sulkeutuu kun: "Jay. Älä ole itsepäinen kakara", sanon. Jay luo minuun vihaiseen katseen, mutta se muuttuu vältteleväksi kun katson miestä takaisin. "Kuten, Noela sanoi, vähän kunnioitusta. Olet varmasti saanut pieniin korviisi käskyn, että tutkit minut viimeistään huomenna", sanon tynesti. "Hitto, hän suojelee sinua kuin olisitte pari! Voisi vähän miettiä terveyttäsi.." Jay kiroaa vältellen tuijottavaa katsettani. "Minä olen terve, piste, ja saat tutkia minut vasta huomenna", käsken. "Se on käsky." "Hittoako minä sinulta otan käskyjä! Olet alin-" "Ehkä arvollisesti, mutten iältä. Vähän kunnioitusta. Kaiken lisäksi se käsky ei tule minun suusta vaan Cyrilin." Nyt tyttö avaa suunsa. "Niin, kunnioita Cyriliä ja Gideonia! Olin itse paikalla kun hän antoi käskyn. Lähde nyt tai hän saa kuulla." "Äh! Hitto teidän kanssa!" Jay kiroaa. "Okei.. Minä tutkin sinut huomenna.. Miksi et anna lupaa? Olet hereillä." "Niin olen, mutta Cyrilin käsky kävi. Minulla on myös keskustelu kesken Noelan kanssa", vastaan vilkaisten tyttöä. "Miten vain.." Jay perääntyy sulkien oven. Huokaisen. "Ei hän ole muuttunut sitten ollenkaan 30 vuodessa.. Yhtä lapsellisen itsepäinen.." Noela naurahtaa. "Tuo kuvaa häntä hyvin." Nousen ja autan tytön myös pystyyn. "Kiitos. Olette siis kunnossa? Paremmassa siis." Nyökkään. "Kyllä. Vähän aikaa." "No hyvä. Muuten, jos saan kysyä.. Miksi Roc vihaa sinua?" "Ei hän vihaa minua varsinaisesti. Olemme sentään työpari, mutta meillä on vain hänen mielestään sukset ristissä. Meillä on myös monia erimielisyyksiä asioista.." "Jaa. Noh, hän ei oikein pidä kenestäkään, paitsi Miriamista, ja sekin on väliaikaista.." Katson tyttöä hämilläni. "Vieläkin?" "Mitä? Olivatko he 30 vuotta sitten on-off suhteessa?" tyttö ihmettelee. "Kyllä", vastaan. Noela huokaa. "Voi herran jestas.. He eivät ikinä kasva.." Olen astumassa askeleen, mutta se jää astumatta, koska ruumiini jähmettyy kuin minut oltaisiin jäädytetty ja jomottava kipu alkaa särkeä ympäri vartaloani. Pakotan itseni hengittämään, mutta se jää katkonaiseksi. Ruumiini suostuu hetken päästä liikkumaan ja nojaan käsiä polviini hengittäen katkonaisesti jomottavan kivun seassa. "Gideon..?" Noela kysyy huolissaan. Katson tyttöön, joka katsoo minua pelästyneen ja huolestuneisuuden sekaisella ilmeellä. Yllättäen näkökenttäni alkaa sumeta ja tytön ääni katoaa, vain huulet toistavat nimeäni. . Noela. Älä katoa.. Mutta se oli turha toivomus. Noelan huolestuneet kasvot katoavat ja tilalle tulee täydellinen hiljaisuus, joka on täynnä pimeyttä. Keskellä pimeyttä.. Siellä ne tuijottavat minua, herkeämättä ja räpäyttämättä. Ilmeettömänä. Tuo silmäparin ikuinen tuijotus. Se ei lakkaa ikinä. Ne vartioivat minua. En saa tehdä yhtäkään väärää liikettä. En yhtään. Minun on vain katsottava noita silmiä takaisin tyynenä ja liikkumatta. Muuta en saa tehdä. Muuten tapahtuu jotain kamalaa, mutten

tiedä mitä. Minua mietityttää miksi noiden silmien katse on tutun oloinen, mutta silti vieras. Kuka tuo minua tuijottava henkilö tai olento on? Rentoutan olkapääni jännityksestä ja samassa tapahtuu se mitä pelkäsin. Silmien katse muuttuu raivoisaksi ja yllättäen pimeydestä hyökkää hahmo minua kohti. Avaan silmäni ja huomaan huutavani kauhusta. Suljen suuni ja silmäilen ympärilleni. Olen huoneessani. Onneksi.. Mutta nyt tiedän sille syyn miksen nuku.. Ne ovat tulleet takaisin. Niitä minä pelkään. En haluaisi pelätä, mutta asia on vain niin ja sille ei ole mitään tehtävää. Huoneeni ovi käy ja katson sinne. "Mitä hittoa, Gideon? Miksi huusit?" Jay kysyy. "Kyllä sinä tiedät.." kiroan hiljaa. "Voi hitto, älä sano.." Jay huokaa. "Kyllä vain", vastaan. "Eikö muuten käsky käy? Sinun piti häipyä." "Mitä oikein puhut? Minä lähdinkin.." Jay hämmentyy. "Ah, kuules. Nyt on seuraava päivä jo." Katson Jaytä ilmeettömänä. "Mitä?" "Kyllä. Nukuit harvinaisen pitkään. Peräti yli puolet vuorokaudesta. Muttet kyllä ollut yksin." "Miten niin?" ihmettelen. "Yllätyin jopa itsekin tästä joka oli vierelläsi. Se oli nimittäin Noela", Jay vastaa astellen huoneeseen. "Missä hän on nyt?" kysyn ja Jay katsoo minua kysyvästi. "Miksi hän sinua kiinnostaa..? Noh, kumminkin hän lähti ehkä puoli tuntia sitten Cyrilin kanssa metsälle metsästäämään sinulle tuoretta peuraa. Hitto, Cyril hemmottelee sinut kuin olisitte pari.." "Hän on vain iloinen, että heräsin viimein ja sinä tiedät hänet. Ja sinä kyllä tunnet hänet", vastaan. "Niin tunnen, mutta nyt siirrymme sinuun. Cyrilin luvalla, kunhan olet herännyt, saan tutkia sinut." Nousen istumaan. "Oliko Noela koko yön vierelläni?" "Gideon, oletko täysin terve? Missä se hiljainen ja välinpitämätön mies on? Mitä olet tehnyt hänelle? Hm, olet liian puhelias nykyään ja koko ajan mietit Noelaa. Miksi?" Jay ihmettelee. Hiljenen. En itseasiassa.. tiedä.. "Et siis tiedä. Noh, miten vain. Minä tutkin sinut nyt", Jay sanoo ja pyytää minua riisuman paidan. "Jay, vastaa kysymykseeni. Oliko hän vai ei?" kysyn. "Olet omituinen. Noh, oli hän. Hän on huolissaan sinusta, vaikka Cyril sanoi, ettei ole mitään syytä huoleen. Tarvitset vain lepoa", Jay vastaa. "Olin kunnossa, joten miksi- "Älä nyt herran jestas tyhmennyy, vanhus! Se on ilmiselvää, että olit yllirasittunut ja sekä ruumiisi ei ollut täysin sopeutunut ihmisruumissa olemiseen. Olethan ollut lohikäärmeen muodossasi 30 vuotta. Sen takia kipu ja tajun menettäminen!" Nyökkään ja pysyn hiljaa. Niin tietenkään.. Ja palatakseni Noelaan.. Jos hän oli vierelläni koko yön ja se yö meni painajaisittain.. Vaikuttiko Noela asiaan vai oliko se vain sattumaa, koska tarvitsin unta..? En tiedä.. Mutta kun hän lähti.. Näin miltein heti painajaisen.. Ehkä.. En tiedä. Hitto. Ei tämä ole kivaa. Haluan tietää. "Hei, jätkä, se paita", Jay muistuttaa ja otan sen viimein pois. "Noin", Jay vastaa ja vedän paitani päälle. "Haavasi ovat parantuneet, mutta arvet ovat jääneet, niin kuin osasit odottaakin. Kunhan syöt ja nuket normaalisti, palaat taas normaaliin kuntoosi. Sinun on treenattava myös. Olemme rakentaneet kuntosalin vanhaan taloosi. Voit käydä siellä." "Milloin voin palasta talooni?" kysyn. "Noh, et voi ollenkaan.. Se on muutettu yleiseen käyttöön, koska oli epävarmaa milloin heräät. Anteeksi", Jay pahoittelee. "Ja sinä teit sen?" kysyn tuijottaen miestä, joka nyökkää vältellen katsettani. "Miksi?" "Roc vaati kuntosalia, joten.. rakensin sen.." Jayta kaduttaa selvästi. "Kiitos vain.." tuhadin ärtyneenä. "Minne veitte tavarani?" "Niin, ne kasat kirjoja, vaatteita ja yksi kuva.. Huonekalut ovat paikallaan, mutta tavarat siirrettiin Cyrilin toiseen vieras huoneeseen.." Nousen ja harpon ulos huoneesta toisen vierashuoneen ovelle. Avaan oven ja siellähän on kasoittain kirjoja sängyllä ja lattialla.. Sitten se, jota kaipasinkin eniten.. Kuva. Rakas kuva.. Astelen huoneen läpi yöpöydän ääreen, jossa hiljaa seisoo tuo mustavalkoinen kuva. Otan kuvan käteeni ja vedän sormen kuvan ylitse. Siinä hän hymyilee onnesta.. Muttei enään.. Ei enää ikinä. Miksi..? Miksi sinulle kävi niin.. poikani..? Rakas poikani.. Samassa minut täyttää raivo, joka saa minut tärisemään. Miksi sinulle kävi niin..? Miksi elämäsi päättyi niin pian..? Sitten siinä hetkessä haistan sen suloisen ja tuoreen hajun, joka herättää välittömästi huutavan nälkäni. Aistini

valpastuvat ja kuulen kuinka askeleet tuovat kookasta peuran ruhoa pihaan. Lähden harppomaan lihakset täristen hajun perässä. Haluan.. tuota maukasta.. verestä pursuavaa lihaa. Nyt heti. Saan avattua ulko-oven ja sinä hetkenä ruumiini muokkautuu hallitsemattomasti ja vaatteet räjähtävät ympäriltäni, koska ne eivät voi venyä uuden ulkomuotoni mittoihin. Pian liidänkin kohti tuota suloista veren hajua Murahdellen. Missä se on..? Antakaa se minulle.. Sitten kulman takaa silmiini osuu tuo kookas saaliini, jota himoitsen. Vihdoinkin.. Kiihdytän vauhtiani ja lähden syöksymään entistä kovemmin kohti saalistani.